

II
OUTLANDER
TALISMANUL

DIANA GABALDON

Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

O poveste fără rival. Personaje de neuitat.

Detalii istorice savuroase.

ARMADA

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj, femei neînfricate,
capabile să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sculptoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane science
fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA
IMAGINATION UNLIMITED.

POWERED BY NEMIRA.

DIANA GABALDON s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole științifice și de popularizare a științei înainte de a deveni scriitoare full time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoria* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănuî succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche”, din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încă șapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri *New York Times*: *Dragonfly in Amber*, *Voyager*, *Drums of Autumn*, *The Fiery Cross*, *A Breath of Snow and Ashes*, *An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

OUTLANDER TALISMANUL

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
MARIA DRĂGUȚ

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN, Ana NICOLAU
Redactor-șef: Marian COMAN
Lectori: Mihaela STAN, Andreea IANCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABALDON, DIANA

Talismanul / Diana Gabaldon; trad. din lb. engleză: Maria Drăguț. -
Ed. a 2-a. - București : Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0914-3

I. Drăguț, Maria (trad.)

821.111

Diana Gabaldon
DRAGONFLY IN AMBER
Copyright © 1992 by Diana Gabaldon
All rights reserved.
© ARMADA, 2016, 2020.

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPERPRINT BRĂILA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0914-3

*Soțului meu, Doug Watkins,
cel care mi-a furnizat materia primă*

Inainte de ivirea zorilor, m-am trezit de trei ori în întuneric. Mai întâi, copleșită de tristețe, apoi de bucurie și, în cele din urmă, de singurătate. Lacrimile unei singurătăți profunde m-au trezit pe nesimțite, scăldându-mi obrajii precum atingerea reconfortantă a unei pânze umede în mâini mângâietoare. Mi-am întors chipul spre perna udă de lacrimi și m-am lăsat purtată de un râu sărat prin cavernele tristeții bine cunoscute, în profunzimile subterane ale somnului.

Apoi m-am trezit cuprinsă de o bucurie înflăcărată, cu trupul încordat ca un arc în convulsiile împreunării fizice, atingerea lui proaspătă pe pielea mea stingându-se de-a lungul nervilor precum valurile împlinirii care mă împânzise din miezul ființei. Am alungat realitatea, întorcându-mă din nou, căutând mirosul cald și înțepător al dorinței satisfăcute a unui bărbat, în brațele primitoare ale iubitului meu, somnul.

A treia oară m-am trezit singură, dincolo de atingerea iubirii sau a disperării. Imaginea pietrelor era proaspătă în mintea mea. Un cerc mic, de pietre ridicate pe culmea unui deal înverzit și abrupt. Numele dealului este *Craigb na Dun*; dealul zânelor. Unii spun că dealul este fermecat, alții, că e blestemat. Și unii, și alții au dreptate. Însă nimeni nu cunoaște rolul sau scopul pietrelor.

Nimeni, în afară de mine.

PARTEA ÎNTÂI

PRINTR-O OGLINDĂ
TULBURE

Inverness, 1968

1. STUDIIND ARHIVELE

Roger Wakefield stătea în picioare în mijlocul camerei, simțindu-se de-a dreptul asaltat. Găsea acest sentiment cumva justificat, căci fizic era înconjurat de mese pline de antichități și suvenire, de mobilier greoi, în stil victorian, acoperit cu totul de pânze, cuverturi și pături, de covorașe minuscule țesute, așezate pe lemnul lustruit, așteptând viclean să alunece de sub piciorul musafirului neatent. Era înconjurat din toate părțile de mobilă, pânzeturi și hârtii. Și de cărți... Dumnezeuule, câte cărți!

Trei pereți ai biroului în care se afla erau căptușiți cu rafturi, fiecare din ele burdușit de cărți. Romanele broșate de aventuri zăceau în teancuri viu colorate și ferfenițite în fața volumelor legate în piele de vițel, înghesuie alături de romane populare selecționate de cluburi de carte, volume vechi, șterpelite din biblioteci pe cale de dispariție, și mii și mii de broșuri, foi volante și manuscrise legate de mână.

În toată casa domnea aceeași atmosferă. Cărți și ziare zăceau îngrămădite de-a valma pe oricare dintre suprafețele orizontale și fiecare dulap gema și scârțâia pe la balamale. Răposatul său tată adoptiv dusesese o viață lungă și împlinită, cu mai bine de zece ani peste venerabila vârstă biblică îngăduită de șaptezeci de ani. Iar în cei optzeci și ceva de ani ai săi, reverendul Reginald Wakefield nu aruncase niciodată nimic din casă.

Roger și-a reprimat dorința de a ieși în goană pe ușa din față, de a sări în Morris Minorul său și a se întoarce imediat la Oxford, lăsând casa parohială și conținutul ei la cheremul vremii și al vandalilor. Stai calm, și-a spus în gând, respirând adânc. Te poți descurca. Cărțile erau partea cea mai ușoară; nu avea altceva de făcut decât să le sorteze și să cheme pe cineva să vină să le ridice. Garandat, vor avea nevoie de o remorcă mare cât un vagon de tren, dar se putea face. Hainele – nicio problemă. Oxfam avea să se ocupe de ele.

Nu știa ce o să facă Oxfam cu atâtea costume negre, din serj, cu vestă, datând aproximativ din 1948, dar poate că săracii în mâinile cărora vor ajunge

nu erau foarte pretențioși. A început să respire ceva mai calm. Își luase o lună de concediu de la Catedra de istorie de la Oxford pentru a rezolva problemele legate de moștenirea reverendului. Poate că, la urma urmelor, îi va fi de ajuns o lună. În clipele sale cele mai sumbre, i se păruse că va avea nevoie de ani întregi.

S-a îndreptat spre una dintre mese și a ridicat un vas micuț, din porțelan. Era plin cu diverse obiecte dreptunghiulare mici, din metal; *gaberlunzies* din plumb, insigne date cerșetorilor în secolul al optsprezecelea de către parohii, ca un soi de licență pentru cerșit. Alături de ele, lângă lampă era o colecție de sticle din lut ars, un corn de berbec de ținut tutunul, ornat cu un inel din argint. Să le doneze unui muzeu? s-a întrebat neștiind ce să facă. Casa era plină de relicve iacobite; reverendul fusese istoric amator, secolul al optsprezecelea reprezentând teritoriul său preferat de cercetare.

Involuntar, a întins degetele pentru a mângâia suprafața cornului de tutun, urmărind liniile negre ale inscripției – numele și datele diaconilor și ale trezorerilor Breslei Croitorilor din Canongate, Edinburgh, 1726. Poate ar trebui să păstreze câteva dintre achizițiile mai selecte ale reverendului... dar pe urmă s-a dat înapoi, clătînând hotărât din cap.

– Stai cuminte, cocoșule, a rostit el cu voce tare, calea asta duce la pierzanie.

Sau cel puțin la începutul unei vieți de șoarece prins în cursă. Dacă începea să oprească lucruri, avea să sfârșească păstrându-le pe toate și să locuiască în această monstruozitate de casă, înconjurat de generații întregi de vechituri.

– Și totodată vei ajunge să vorbești singur, a mormăit el.

Gândul la generațiile de vechituri adunate i-a amintit de garaj și a simțit cum i se înmoaie puțin genunchii. Reverendul, care era de fapt unchiul mamei sale, îl adoptase de la vârsta de cinci ani, după ce părinții lui fuseseră uciși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: mama sa murise în timpul bombardamentelor, iar tatăl, undeva deasupra apelor întunecate ale Canalului Mânecii. Cu obișnuitul său instinct de a colecționa orice, reverendul păstrase toate lucrurile care aparținuseră părinților săi, puse bine în lăzi și cutii de carton în spatele garajului. Știa că nimeni nu deschisese vreuna dintre aceste lăzi în ultimii douăzeci de ani.

Roger a mormăit o lamentație din Vechiul Testament la gândul că va trebui să răscolească printre obiectele părinților săi.

– O, Dumnezeu! a spus el cu voce tare. Orice, numai asta nu!

Remarca nu se dorise a fi chiar o rugăciune, dar soneria a început să țârâie parcă drept răspuns, făcându-l pe Roger să tresară și să-și muște limba. Ușa casei parohiale avea tendința de a se înțepeni când era vreme umedă, ceea ce

însemna că era așa aproape în permanență. Roger a deschis-o cu un scârțâit îngrozitor și a dat nas în nas cu o femeie aflată în prag.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Era de statură medie și foarte drăguță. O apariție delicată, înveșmântată în pânză albă, fină, cu un păr castaniu bogat, cârlionțat, strâns parțial într-un soi de coc. Și în centrul acestei apariții, o extraordinară pereche de ochi scânteietori, chiar de culoarea cherry-ului bine maturat.

Și-a ridicat privirea de la tenișii lui mărimea patruzeci și șase spre chipul lui aflat la treizeci de centimetri mai sus decât al ei. Zâmbetul pieziș al femeii s-a lărgit.

– Nu-mi place să încep o conversație cu un clișeu, a spus ea, dar ce mare te-ai făcut, tinere Roger!

Roger și-a simțit sângele năvălindu-i în obraji. Femeia a început să râdă și a întins mâna.

– Tu ești Roger, nu-i așa? Numele meu e Claire Randall; sunt o veche prietenă a reverendului. Însă pe tine nu te-am mai văzut de când aveai cinci ani.

– Ă... spuneți că sunteți o veche prietenă a tatălui meu? Atunci știți deja... Zâmbetul a dispărut, făcând loc unei expresii triste.

– Da, mi-a părut tare rău. Inima, nu?

– Mda. Nu ne așteptam. Eu tocmai am venit de la Oxford ca să mă ocup de... toate.

A făcut un gest vag cu mâna, semn că se referea la moartea reverendului, la casa din spatele lui și la întregul ei conținut.

– Din câte îmi amintesc despre biblioteca tatălui tău, această mică sarcină ar trebui să îți ocupe timpul cam până la Crăciunul următor, a remarcat Claire.

– În acest caz, poate nu ar trebui să te deranjăm, s-a auzit o voce cu un accent moale, american.

– Ah, uitasem, a rostit Claire, întorcându-se puțin spre fata care stătea ascunsă privirii lui după colțul verandei. Roger Wakefield – fiica mea, Brianna.

Brianna Randall a făcut un pas în față, cu un zâmbet timid pe buze. Roger a rămas o clipă privind-o fără să scoată o vorbă, apoi și-a amintit de maniere. S-a retras un pas și a deschis larg ușa, întrebându-se preț de o secundă când își schimbase ultima dată cămașa.

– Dar nu e absolut niciun deranj! a spus el din toată inima. Chiar îmi doream o pauză. Pofțiți, intrați!

Le-a făcut semn celor două femei spre capătul coridorului care ducea în biroul reverendului, băgând de seamă că, pe lângă faptul că era destul de atractivă, fiica lui Claire era una dintre cele mai înalte fete pe care le văzuse vreodată de aproape. Trebuie să aibă peste un metru optzeci, și-a spus în sinea lui, văzând

că ajungea cu fruntea la același nivel cu cornișa rafturilor din hol, pe lângă care trecea. Fără să-și dea seama, s-a îndreptat de spate în vreme ce le urma, expunându-și astfel cei un metru și nouăzeci de centimetri ai săi. În ultima clipă s-a aplecat, ferindu-se la timp să nu dea cu fruntea de tocul ușii de la birou când a intrat în urma femeilor.

– Aveam de gând să vin mai demult, a spus Claire, așezându-se mai bine în fotoliul uriaș. Cel de-al patrulea zid al biroului reverendului era înzestrat cu ferestre din podea până în tavan, și soarele sclipa vesel în agrafa cu perle din părul ei castaniu-deschis. Buclele începeau să scape din strânsoare, iar ea și-a potrivit absență una după ureche în timp ce vorbea.

– De fapt, aranjasem să vin anul trecut, dar pe urmă s-a ivit o urgență la spital, în Boston – sunt medic, a explicat ea, cu un zâmbet înflorindu-i discret în colțul gurii la vederea expresiei de surpriză pe care Roger nu reușise prea bine să o ascundă. Dar îmi pare rău că nu am venit; mi-ar fi făcut mare plăcere să îl revăd pe tatăl tău.

Roger se întreba mai degrabă de ce veniseră acum, știind că reverendul murise, însă i se părea nepoliticos să întrebe. În schimb, a zis:

– Și acum vă bucurați de peisaje?

– Da, am venit cu mașina de la Londra, a răspuns Claire, zâmbind spre fiica ei. Am vrut ca Bree să vadă ținuturile acestea; nu ai crede, auzind-o vorbind, însă și ea este la fel de englezoaică precum sunt și eu, deși nu a trăit niciodată aici.

– Adevărat? s-a mirat Roger, aruncând o privire spre Brianna.

Nu arăta deloc a englezoaică, și-a spus în sinea lui; în afară de înălțimea impresionantă, avea o coamă bogată de păr roșcat, lăsat liber pe umeri, iar oasele feței erau puternice, cu unghiuri drepte, și nasul lung și drept – poate puțin prea lung.

– M-am născut în America, a explicat Brianna, însă și mama, și tata sunt... erau... englezi.

– Erau?

– Soțul meu a murit în urmă cu doi ani, l-a lămurit Claire. Îl cunoșteai, cred, Frank Randall.

– Frank Randall! Desigur!

Roger s-a pocnit cu palma peste frunte și a simțit sângele năvălindu-i în obraji la chicotul Briannei.

– Probabil mă veți crede un nătărău fără pereche, însă eu abia acum am realizat cine sunteți!

Numele explica totul; Frank Randall fusese un istoric eminent și un bun prieten al reverendului; ani la rând făcuseră schimb de informații misterioase despre iacobiți, deși trecuse mai bine de un deceniu de când Frank Randall vizitase pentru ultima dată casa parohială.

– Vasăzică... veți vizita locurile istorice din apropiere de Inverness? s-a aventurat Roger. Ați fost deja la Culloden?

– Nu încă, a răspuns Brianna. Ne gândeam să mergem cândva spre sfârșitul săptămânii.

Zâmbetul ei era politicos, însă nimic mai mult.

– Am plănuit o excursie de-a lungul Loch Nessului în această după-amiază, a spus Claire. Și poate că mâine vom coborî cu mașina până la Fort William sau doar ne vom plimba prin Inverness; orașul s-a dezvoltat foarte mult de la ultima mea vizită aici.

– Când a fost asta?

Roger se întreba dacă s-ar impune să își ofere serviciile de ghid. Nu ar trebui să piardă timpul, însă doamna și domnul Randall fuseseră buni prieteni ai reverendului. Și oricum, o călătorie cu mașina până la Fort William în compania a două femei atrăgătoare părea mult mai interesantă decât un garaj care aștepta să fie curățat, și asta cât de curând.

– Ah, acum mai bine de douăzeci de ani. A trecut foarte mult timp de atunci.

Vocea lui Claire avea un ton straniu care l-a făcut pe Roger să o privească mai atent, însă ea i-a răspuns cu un zâmbet.

– Păi, a încercat el, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră cât timp sunteți în Highlands...

Claire continua să zâmbească, însă ceva se schimbase în expresia chipului ei. Aproape că Roger putea să jure că femeia așteptase să se ivească o ocazie. A aruncat o privire spre Brianna, apoi s-a uitat din nou la el.

– Dacă te oferi, a spus ea, zâmbindu-i generos.

– Ah, mamă! a intervenit Brianna, îndreptându-se de spate pe scaun. Doar nu vrei să îl deranjezi pe domnul Wakefield! Uite câte are de făcut!

A fluturat o mână spre biroul aglomerat, cu lăzile sale arhipline și nesfârșitele teancuri de cărți.

– Ah, nu e niciun deranj! a protestat Roger. ă... despre ce este vorba?

Claire i-a aruncat fiicei sale o privire tăioasă, închizându-i gura.

– Nu aveam de gând să îl bat la cap și să îl trag de picioare, a spus ea cu asprime. Însă ar putea cunoaște pe cineva care să ne ajute. Este un mic proiect istoric, i-a explicat ea lui Roger. Am nevoie de cineva care se pricepe

suficient de bine la istoria iacobiților din secolul al optsprezecelea... prințul Charlie cel Frumos și compania.

Roger s-a aplecat înainte, intrigat.

– Iacobiți? a întrebat el. Această perioadă nu este printre specializările mele, însă am ceva cunoștințe... ar fi fost și greu să nu le am, trăind atât de aproape de Culloden. Acolo a avut loc bătălia finală, înțelegeți, s-a întors el spre Brianna. Acolo unde prințul Charlie a luptat împotriva ducelui de Cumberland și a fost măcelărit pentru că i-a deranjat pe englezi.

– Corect, a încuviințat Claire. Și, de fapt, aceasta are de-a face cu ceea ce doresc eu să găsesc.

A băgat mâna în poșetă și a scos o hârtie împăturită. Roger a desfăcut-o, parcurgând-o iute cu privirea. Conținea o listă de nume, poate treizeci, toate de bărbați. În capul paginii scria: „RĂSCOALA IACOBITĂ – CULLODEN, 1745”.

– Ah, din '45? a întrebat Roger. Acești bărbați au luptat la Culloden, nu-i așa?

– Așa e, a răspuns Claire. Ce vreau eu să aflu este... câți dintre bărbații de pe listă au supraviețuit bătăliei?

Roger se scărpină în bărbie în timp ce parcurgea lista.

– E o întrebare simplă, al cărei răspuns însă ar putea fi greu de aflat. Atât de mulți dintre bărbații clanurilor scoțiene care l-au urmat pe prințul Charlie au fost uciși pe câmpia de la Culloden, încât nu au fost îngropați individual. Au fost puși în morminte comune, având o singură piatră funerară pe care era scris numele clanului căruia îi aparțineau.

– Știu, a răspuns Claire. Brianna nu a mai fost aici, însă eu am fost... în urmă cu mulți ani.

Lui Roger i s-a părut că vede o umbră întunecându-i privirea pentru o clipă, însă a fost iute ascunsă când Claire a plecat capul spre poșetă. Nici nu e de mirare că e tristă, și-a spus în sinea lui. Câmpia de la Culloden era un loc impresionant; și pe el parcă îl podideau lacrimile când privea peste întinderea imensă a mlaștinii, amintindu-și patriotismul și curajul scoțienilor care zăceau sub iarbă. Claire a scos alte câteva coli de hârtie scrise la mașină și i le-a întins. Un deget lung și alb se plimba în jos pe marginea uneia dintre coli. Mâini frumoase, a băgat de seamă Roger, cu osatură delicată, îngrijite, cu un singur inel pe fiecare. Cel din argint ieșea imediat în evidență; o verighetă lată, iacobită, cu împletitura complicată scoțiană, împodobită cu flori de ciulini.

– Acestea sunt numele soțiilor lor, din câte cunosc eu. Mă gândeam că ar putea ajuta... dacă soții lor au fost uciși la Culloden, probabil că aceste femei s-au recăsătorit ori au emigrat după aceea. Aceste date ar trebui

să figureze în registrul parohiei. Toate sunt din aceeași parohie; biserica era în Broch Mordha – este puțin mai la sud de aici.

– O idee foarte bună, a spus Roger, oarecum surprins. Este genul de abordare la care s-ar gândi un istoric.

– Eu nu sunt chiar istoric, a răspuns Claire Randall sec. Pe de altă parte, când trăiești cu unul, mai furi meserie.

– Desigur.

Brusc și-a dat seama de ceva și s-a ridicat din scaun.

– Sunt o gazdă îngrozitoare, vă rog, permiteți-mi să vă ofer ceva de băut și pe urmă îmi puteți spune mai multe despre această listă. Poate vă voi fi eu însumi de folos.

În ciuda dezordinii, știa unde erau păstrate carafele și îndată și-a servit musafirele cu puțin whisky. Pusese destul de mult sifon în al Briannei, însă a băgat de seamă că ea sorbea din pahar ca și cum ar fi băut spray împotriva furnicilor, mai degrabă decât cel mai bun Glenfiddich dintr-un singur malt. Claire, care ceruse ca al ei să fie simplu, părea să îl savureze mult mai mult.

– Așadar, a reluat Roger, reasezându-se la locul său și luând din nou hârtia în mână. Este o problemă interesantă în materie de cercetare istorică. Spuneți că acești bărbați aparțin de aceeași parohie? Presupun că proveneau dintr-un singur clan sau dintr-o familie... observ că unii dintre ei se numeau Fraser.

Claire a încuviințat din cap, cu mâinile împreunate în poală.

– Veneau de pe aceeași proprietate, o fermă micuță din Highlands, cunoscută printre localnici drept Lallybroch. Făceau parte din clanul Fraser, deși niciodată nu îi juraseră oficial supunere căpeteniei, lordul Lovat. Acești bărbați s-au alăturat răscoalei încă de la începuturi, au luptat în Bătălia de la Prestonpans, în vreme ce oamenii lui Lovat nu au intrat în luptă decât abia înainte de Bătălia de la Culloden.

– Adevărat? Interesant.

În condițiile normale ale secolului al optsprezecelea, asemenea mici arendași-fermieri ar fi murit acolo unde își duceau zilele și ar fi fost înmormântați frumos în cimitirul satului, înscriși ordonat în registrul parohiei. Cu toate acestea, încercarea lui Charlie cel Frumos de a recuceri tronul Scoției în 1745 întrerupsese cursul firesc al lucrurilor într-o manieră cât se poate de brutală.

În timpul foametei care urmasa dezastrului de la Culloden, mulți scoțieni emigraseră spre Lumea Nouă; alții se târâseră din câmpii și mlaștini spre orașe, în căutare de hrană și de locuri de muncă. Câțiva rămăseseră locului, agățându-se cu încăpățănare de pământurile și de tradițiile lor.

– S-ar putea scrie un articol fascinant, a spus Roger, gândind cu voce tare. Să mergi pe urmele unui număr de indivizi, să vezi ce s-a întâmplat cu fiecare dintre ei. Ar fi mai puțin interesant dacă au fost cu toții uciși la Culloden, însă există șansa ca unii dintre ei să fi scăpat.

Roger ar fi fost tentat să înceapă acest proiect ca o bine-venită pauză, chiar și în cazul în care Claire Randall nu i-ar fi cerut-o.

– Da, cred că vă pot ajuta, a conchis el, încântat de zâmbetul cald cu care ea l-a răsplătit.

– Chiar așa? E minunat! a exclamat ea.

– Va fi plăcerea mea, a răspuns Roger.

A împăturit hârtia și a așezat-o pe masă.

– Voi începe de îndată. Dar spuneți-mi, cum a fost călătoria cu mașina de la Londra?

Conversația se purta acum pe subiecte de interes general, în timp ce Claire și Brianna îl încântau cu povești din timpul călătoriei lor transatlantice și al drumului cu mașina de la Londra. Atenția lui Roger era ușor distrasă, căci începuse să-și pună la punct planul de cercetare al proiectului. Se simțea vag vinovat că pierdea vremea ținându-le de vorbă, chiar nu avea timp de pierdut. Pe de altă parte, era o chestiune interesantă. Și, în plus, putea să combine acest proiect cu sarcina obligatorie de a face ordine în materialele reverendului; știa precis că în garaj se aflau patruzeci și opt de cutii din carton, toate etichetate: IACOBIȚI, DIVERSE. Gândul acesta era suficient pentru a-i da o ușoară stare de amețală.

Smulgându-și cu greu gândurile de la cutiile din garaj, a băgat de seamă că discuția luase o cu totul altă turnură față de subiectul inițial.

– Druizi?

Roger se simțea dezorientat. A aruncat o privire curioasă spre paharul său, verificând dacă într-adevăr își adăugase sifon.

– Nu ai auzit niciodată nimic despre ei?

Claire părea ușor dezamăgită.

– Tatăl tău, reverendul, știa câte ceva despre ei, deși doar așa, neoficial. Poate că nu a considerat că e important să-ți povestească despre ei; o lua drept o glumă.

Roger s-a scărpinat în creștetul capului, ciufulindu-și coama deasă de păr negru.

– Nu, chiar nu-mi amintesc. Însă aveți dreptate, probabil nu a considerat că e ceva serios.

– Păi, nici eu nu știu cu siguranță dacă e așa.

Și-a încrucișat picioarele. O rază de soare i-a mângâiat glezna, făcându-i ciorapii să strălucescă și accentuându-i delicatețea tibiei.

– Când am fost aici ultima dată cu Frank – Dumnezeu, asta s-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani! –, reverendul i-a spus că exista un grup de... în fine, druizi moderni, cred că i-am putea numi. Nu am idee cât de autentici erau; cel mai probabil, nu foarte originali.

Brianna stătea aplecată în față acum, captivată, cu paharul de whisky ținut în mâini.

– Reverendul nu îi putea recunoaște oficial – păgânism și toate alea, înțelegi –, însă menajera lui, doamna Graham, făcea parte din acest grup, așa încât din când în când îi mai ajungeau pe la urechi zvonuri despre activitățile lor; așadar, reverendul i-a vândut un pont lui Frank că urma să aibă loc un soi de ceremonie în zorii zilei de Beltane, adică de Întâi Mai.

Roger a încuviințat din cap, încercând să se acomodeze cu imaginea bătrânei doamne Graham, de o corectitudine desăvârșită, absorbită în rituri păgâne, dansând în jurul cercurilor de piatră la ivirea zorilor. Singurul lucru pe care și-l putea aminti el însuși din ceremoniile druide era că unele dintre ele implicau arderea rituală a victimelor în cuști împletite din răchită, fapt care i se părea încă și mai greu de imaginat pentru o doamnă scoțiană prezbiteriană, aflată la o vârstă înaintată.

– În vârful unui deal din apropiere, se află un cerc de pietre. Așa că am urcat acolo înainte de ivirea zorilor, pentru a le... în fine, spiona, a continuat Claire, ridicând din umeri, parcă scuizându-se. Știi cum sunt oamenii de știință; nu au niciun dram de conștiință când vine vorba de domeniul lor de studiu, ca să nu mai vorbim că nu au nici urmă de simț al delicateții sociale.

Roger s-a crispat ușor la auzul acestei remarci, însă a încuviințat din cap fără tragere de inimă.

– Și acolo erau, a continuat ea. Cu doamna Graham printre ele, toate înveșmântate în cearșafuri de pat, incantând rugăciuni și dansând în mijlocul cercului de piatră. Frank era fascinat, a adăugat ea cu un zâmbet. Și era impresionant, chiar și pentru mine.

S-a oprit o clipă, măsurându-l pe Roger cu o privire oarecum curioasă.

– Am auzit că doamna Graham a murit acum câțiva ani. Însă mă întrebam... știi cumva dacă a avut familie? Cred că în astfel de grupuri calitatea de membru se transmite ereditar; e posibil să existe o fiică sau o nepoată care mi-ar putea povesti câte ceva.

– Păi, a răspuns Roger încet, există o nepoată – numele ei este Fiona, Fiona Graham. De fapt, a venit aici să ajute în casa parohială după moartea bunicii ei. Reverendul era mult prea bătrân pentru a putea fi lăsat de unul singur.

Dacă ceva putea înlocui viziunea în care doamna Graham dansa învăluită într-un cearșaf, atunci asta era gândul că Fiona, de nouăsprezece ani, putea fi protectoarea unei taine mistice antice, însă Roger a intrat bucuros în joc și a continuat:

– Mi-e teamă că în acest moment nu este aici. Însă aş putea să o rog să vină pentru dumneavoastră.

Claire a fluturat o mână delicată, respingând propunerea lui.

– Nu te deranja, pot discuta cu ea altă dată. Și așa am stat prea mult pe capul tău.

Spre mâhnirea lui Roger, Claire și-a așezat paharul gol pe măsuta joasă dintre fotolii, unde și Brianna l-a pus pe al ei, încă plin, grăbită, parcă abia așteptând să plece. Roger a băgat de seamă că Brianna Randall își rodea unghiile. Această infimă dovadă de imperfecțiune i-a dat curajul să facă următorul pas. Brianna îl intriga și nu voia să o lase să plece fără să se asigure că o va revedea.

– Apropo de cercuri de piatră, a spus el repede, cred că îl știi pe cel pe care l-ai menționat. E destul de spectaculos și nu e prea departe de oraș.

I-a zâmbit Briannei Randall, observând inconștient cei trei pistrii de pe unul din pomeții obrajilor.

– Mă gândeam că poate aş începe acest proiect cu o excursie până la Broch Tuarach. Se află în aceeași direcție cu cercul de piatră, așa încât poate... ah...!

Cu o smucitură neașteptată a poșetei voluminoase, Claire Randall răsturnase ambele pahare de whisky de pe măsută, udându-l pe Roger pe coapse și în poală cu whisky dintr-un singur malț și aproape un pahar întreg de sifon.

– Îmi pare nespus de rău, și-a cerut ea scuze, vădit tulburată.

S-a aplecat și a început să culeagă de jos cioburile de cristal, în ciuda încercărilor vag coerente ale lui Roger de a o opri.

Brianna i-a sărit în ajutor ei cu o mână de șervețele din pânză înșfăcate de pe bufet:

– Serios, mamă, nu am idee cum te lasă în sala de operații. Niciun lucru mai mic decât o cutie de pâine nu e în siguranță în mâinile tale. Uite, i-ai înmuiat pantofii în whisky!

A îngenuncheat pe podea și a început să strângă de zor băutura vărsată și cioburile de cristal.

– Și pantalonii!

Înhățând un șervețel curat din teancul pe care îl avea în brațe, s-a pornit să lustruiească sânguincios vârful încălțărilor lui Roger, coama ei de păr roșcat plutind delirant în jurul genunchilor lui. A ridicat capul, în timp ce-i studia coapsele, tamponând energic stropii umezi de pe catifeaua cord.

Roger a închis ochii și a început să se gândească disperat la tot soiul de accidente teribile de mașină pe autostradă, la formularele de impozit de la Oficiul de Finanțe și la filmul de groază *The Blob* – orice l-ar fi putut împiedica să se facă de rușine în timp ce simțea, prin stofa udă a pantalonilor respirația caldă a Briannei Randall.

– Ă... poate ar fi mai bine să continui tu?

Vocea venea de undeva de la nivelul feței lui și, deschizând ochii, a descoperit o pereche de ochi de un albastru intens privindu-l pe deasupra unui zâmbet larg. Cam lipsit de vlagă, a luat șervețelul pe care ea i-l întindea, respirând de parcă un tren tocmai gonise pe urmele lui.

Aplecându-și capul pentru a-și șterge pantalonii, a zărit-o cu coada ochiului pe Claire Randall privindu-l cu o expresie în care se împleteau compasiunea și amuzamentul. Nimic altceva nu se citea în expresia ei; nimic din strălucirea pe care i se păruse că o întrezărește în ochii ei chiar înainte de catastrofă. Tulburat cum era, probabil i se păruse, și-a spus în sinea lui. Căci de ce Dumnezeu ar fi făcut-o Claire în mod intenționat?

– *De când ești tu interesată de druizi, mamă?*

Brianna părea să găsească ideea destul de amuzantă; observasem că își mușca interiorul obrazului în vreme ce stăteam de vorbă cu Roger Wakefield și rânjetul pe care și-l acunsesese atunci îi era acum întins pe toată fața.

– *Ai de gând să îți aduci propriul cearșaf și să te alături celorlalte preotese?*

– *Probabil că întrunirile lor ar fi mai interesante decât întâlnirile de la spital din fiecare joi, am răspuns. Totuși, e cam răcoare acolo sus.*

Brianna a izbucnit în hohote de râs, sperînd doi pițigoi aflați pe drum în fața noastră.

– *Nu, am spus, redevenind serioasă. Nu vreau să dau de doamnele druide. Însă e o doamnă pe care o cunoșteam demult și pe care voiam să o găsesc, dacă pot. Nu am o adresă – nu am mai ținut legătura cu ea de mai bine de douăzeci de ani –, totuși doamna era interesată de lucruri din acestea neobișnuite: vrăjitorie, superstiții, obiceiuri din bătrâni. Genul acesta de lucruri. Pe vremuri trăia în apropiere; mă gândeam că, dacă mai este încă aici, ar putea fi în legătură cu un astfel de grup.*

– *Cum o chema?*

Am scuturat capul, întinzând mâna să prind clama de păr când am simțit-o alunecându-mi din bucle. Mi-a căzut printre degete în iarba înaltă de pe marginea drumului.

– *La naiba! am exclamat, aplecându-mă după ea.*

Bâjbâiam cu degete nesigure prin iarba deasă și umedă, chinuindu-mă să prind agrafa. Gândul la Geillis Duncan avea darul de a mă tulbura, chiar și după toți acești ani.

– Nu știu, am spus, strângându-mi spre ceafă șuvițele care îmi căzuseră pe obrajii îmbujorați. Adică... a trecut atât de mult, sunt sigură că acum are un alt nume. Era văduvă, se poate să se fi recăsătorit sau să își fi reluat numele de fată.

– Aha.

Brianna își pierduse interesul pentru subiect și pentru câteva clipe am înaintat împreună în tăcere. Deodată s-a întors spre mine:

– Mamă, ce părere ai despre Roger Wakefield?

I-am aruncat o privire; obrajii îi erau rozalii, însă putea fi din cauza vântului de primăvară.

– Pare un tânăr foarte drăguț, am răspuns precaută. Și cu siguranță e inteligent, e unul dintre cei mai tineri profesori de la Oxford.

Despre inteligența lui știam; mă întrebam dacă avea și ceva imaginație. Cel mai adesea bărbații studiosi nu au niciun strop de imaginație. Care acum însă îi putea fi de folos.

– Are niște ochi extraordinari, a spus Brianna, ignorând visătoare chestiunea inteligenței lui. Nu-i așa că sunt cei mai verzi ochi pe care i-ai văzut vreodată?

– Da, sunt într-adevăr foarte neobișnuiți, am încuviințat. Întotdeauna au fost așa; îmi amintesc că i-am remarcat când l-am întâlnit prima dată când era copil.

Brianna și-a coborât privirea spre mine, încruntându-se.

– Da, mamă, chiar așa! Chiar trebuia să îi spui vai, ce mare te-ai făcut! când ți-a răspuns la ușă? Ce jenant!

Am început să râd.

– Păi, când vezi pe cineva care cândva abia îți ajungea la buric și pe urmă te trezești deodată că abia îi ajungi tu până la nas, nu poți să nu remarci diferența! am spus în apărarea mea.

– Mamă! a exclamat ea, chicotind.

– Și are și un fund foarte simpatic, am remarcat, ca să mențin aerul amuzat. Am băgat de seamă când s-a aplecat să toarne whisky-ul.

– Ma-MĂĂĂ! O să te audă lumea!

Ne aflam în apropiere de stația de autobuz. Câteva femei și un domn în vârstă, înveșmântați în tartane, stăteau în picioare lângă indicator; s-au întors să ne privească atunci când ne-am apropiat.

– De aici se poate lua autobuzul pentru un tur al Loch Nessului? am întrebat, cercetând mulțimea uluitoare de anunțuri și afișe lipite pe indicator.

– *Ah, da, a răspuns amabil una dintre doamne. Autobuzul sosește cam în zece minute.*

A măsurat-o din priviri pe Brianna, cu o înfățișare atât de evident americană în jeanși și pardesiu alb. O ultimă notă patriotică era adăugată de chipul îmbujorat din cauza râsului înfundat.

– *Mergeți să vedeți Loch Nessul? N-ați mai fost până acum la noi, așa-i?*

– *Eu am făcut o excursie cu barca de-a lungul lacului împreună cu soțul meu acum mai bine de douăzeci de ani, i-am răspuns zâmbind, însă pentru fiica mea este prima călătorie în Scoția.*

– *Adevărat?*

Aceasta a atras atenția celorlalte doamne care s-au înghesuit în jurul nostru, deodată prietenoase, oferindu-ne sfaturi și punându-ne o sumedenie de întrebări până când autobuzul mare și galben s-a arătat găfâind de după colț.

Brianna s-a oprit o clipă înainte de a urca treptele, admirând priveliștea pitorească a serpentinelor înverzite ondulându-se printr-un lac pictat în albastru și mărginit de pini negri.

– *Va fi distractiv, a spus ea, râzând. Crezi că vom vedea monstrul?*

– *Nu poți ști niciodată, am răspuns.*

Roger și-a petrecut restul zilei cu gândurile aiurea, rătăcind absent printre sarcinile pe care le avea de îndeplinit. Cărțile care așteptau să fie împachetate spre a fi donate Societății pentru Conservarea Antichităților se revărsau din cutia lor, camioneta antică a reverendului zăcea în fața garajului cu capota deschisă, în așteptarea verificării motorului, în timp ce el, cu o cană de ceai cu spumă de lapte pe jumătate goală alături, privea distras la ploaia care cădea la acele prime ore ale serii.

Știa că trebuie să se apuce să dezmembreze inima biroului reverendului. Nu cărțile; deși era o muncă enormă, tot ce avea de făcut era să decidă ce cărți să oprească pentru el însuși și ce să trimită la SCA ori la biblioteca vechiului colegiu al unchiului său. Nu, mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să se ia la trântă cu biroul enorm ale cărui sertare erau umplute până la refuz cu documente și hârtii ieșind din zecile de nișe înguste. Și va fi nevoit să dea jos și să arunce toate mărunțișurile care decorau peretele din plută ce acoperea o latură a camerei – o sarcină menită să descurajeze și cele mai neînfricate inimi.

Pe lângă sila generală de a începe această sarcină anevoioasă, Roger mai avea și un alt motiv să târăgăneze lucrurile. Nu voia să facă nimic din toate astea, oricât de necesare ar fi fost ele; în schimb, voia să lucreze la proiectul lui Claire Randall, să dea de urma bărbaților de pe câmpia de la Culloden.

Era un proiect destul de interesant în sine, deși probabil o muncă de cercetare minoră. Însă nu acesta era motivul. Nu, s-a gândit Roger, dacă era sincer cu sine însuși, voia să se ocupe de proiectul lui Claire Randall pentru că-și dorea să se ducă până la pensiunea doamnei Thomas și să aștearnă rezultatele la picioarele Briannei Randall, precum trebuie să fi făcut odinioară cavalerii cu capetele balaurilor. Chiar și dacă nu deținea o pradă de o asemenea grandoare, avea nevoie urgentă de o scuză pentru a o căuta și a sta de vorbă din nou cu ea.

Îi amintea de un tablou al lui Bronzino, s-a decis el. Atât ea, cât și mama ei dădeau impresia stranie de a fi fost cumva desenate, schițate în linii atât de vii și în detalii atât de delicate, încât ieșeau în evidență din fundal ca și cum ar fi fost gravate. Însă Brianna avea o strălucire aparte și acel aer al prezenței fizice absolute care făcea modelele lui Bronzino să pară a te urmări cu privirea, a fi pe punctul de a-ți vorbi din ramele lor. Roger nu văzuse niciodată un tablou al lui Bronzino strâmbându-se la un pahar de whisky, însă dacă ar fi existat unul, era convins că ar fi avut întocmai înfățișarea Briannei Randall.

– Păi, la dracu', a exclamat el cu voce tare. Doar n-o să-mi ia prea mult timp să mă uit mâine peste registrele de la Culloden House, nu-i așa? Pe când tu, a continuat el, adresându-se biroului cu nenumăratele sale poveri, mai poți aștepta o zi. La fel și tu, a spus el întorcându-se spre perete și trăgând sfidător un roman polițist din raft. A aruncat o privire belicoasă în jur, parcă provocând mobilele din cameră să obiecteze dacă îndrăznesc, însă nu s-a auzit niciun sunet cu excepția bâzâitului venind dinspre focul din șemineul electric. L-a stins și, punând cartea la subsuoară, a ieșit din birou închizând lumina.

O clipă mai târziu s-a întors, a traversat camera pe întuneric și a luat de pe masă lista cu numele.

– La dracu'! a spus el, îndesând-o în buzunarul cămășii. Nu vreau să uit blestemata de listă mâine-dimineață.

Și-a bătut buzunarul ușor cu palma, simțind foșnetul discret al hârtiei chiar în dreptul inimii și a urcat în dormitor.

Ne întorseserăm de la Loch Ness bătute de vânt și înghețate de ploaie, la confortul cald oferit de cina fierbinte și de focul care ardea vesel în șemineul din salon. Brianna începuse să caște în timp ce mânca omleta și în curând s-a scuzat și a plecat să facă o baie fierbinte. Eu am mai rămas o vreme în salon, de vorbă cu doamna Thomas, gazda noastră, și era aproape de ora zece când am urcat la rândul meu să fac baie și să mă bag în pat.

Brianna se trezea devreme și se culca devreme, prin urmare, când am deschis ușa dormitorului, am fost întâmpinată de respirația ei ușoară. Adormea repede și avea un somn profund; m-am mișcat cu grijă prin cameră, agățându-mi hainele în șifonier și făcând puțină ordine, însă nu mă temeam că o voi trezi atât de ușor. Casa a devenit tot mai tăcută pe măsură ce îmi vedeam de treburile mele, așa încât foșnetul propriilor mele mișcări parcă îmi răsună în urechi.

Adusesem cu mine câteva dintre cărțile lui Frank, cu intenția de a le dona Bibliotecii din Inverness. Erau rânduite grijuliu pe fundul valizei mele, formând o bază pentru lucrurile ceva mai fragile așezate peste ele. Le-am scos una câte una, punându-le pe pat. Cinci volume cartonate, cu coperte în culori vii, strălucitoare. Cărți însemnate, frumoase; fiecare a câte cinci, șase sute de pagini, fără a mai pune la socoteală indicele și ilustrațiile.

Operele complete ale răposatului meu soț, în edițiile adnotate. Copertele erau pline de sus până jos de cuvinte elogioase, comentarii din partea fiecărui expert recunoscut în domeniul istoric. Nu era deloc rău pentru o muncă de o viață, mi-am spus în sinea mea. O realizare cu care te puteai mândri. Compactă, grea, competentă. Am ordonat volumele unul peste altul pe masă, lângă poșetă, ca să nu le uit dimineată. Titlurile de pe cotor erau diferite, însă le-am așezat astfel încât numele Frank W. Randall, prezent pe fiecare dintre tomuri, să se alinieze unul peste celălalt. Străluceau precum bijuteriile în lumina palidă a veiozei de pe noptieră.

Pensiunea era liniștită; era început de an, prea devreme pentru turiști, iar cei cazați acum se duseseră de mult la culcare. În celălalt pat, Brianna a pufăit ușor și s-a întors în somn, câteva suvițe lungi de păr roșcat căzându-i peste chipul adormit. Un picior lung și gol ieșea din așternut și l-am acoperit ușor cu plapuma. Impulsul de a mângâia un copil adormit nu dispare niciodată, chiar dacă acel copil este cu mult mai mare decât mama sa, femeie în toată puterea curvântului, chiar dacă încă tânără. I-am îndepărtat părul de pe față și i-am mângâiat ușor fruntea. A surâs în somn, o expresie fugară de mulțumire, care a dispărut la fel de repede cum apăruse. Eu am continuat să zâmbesc în vreme ce o priveam și i-am șoptit la ureche, cum o făcusem de atâtea ori înainte:

– Dumnezeule, cât de mult semeni cu el!

Am înghițit micul nod din gât – de acum aproape un obicei – și mi-am luat halatul de pe spătarul scaunului. În aprilie, nopțile în Highlands sunt al naibii de friguroase, însă nu mă simțeam pregătită să caut adăpostul cald al propriului meu pat.

O rugasem pe gazdă să lase focul aprins în salon, asigurându-o că îl voi acoperi eu cu cenușă înainte de a mă retrage. Am închis încetișor ușa, cu ochii încă la

picioarele lungi, depărtate, și la părul roșcat, mătăsos și încălțit, răsfirat pe plapuma albastră.

– Nu e rău nici asta ca operă completă, am șoptit pe coridorul întunecat. Poate nu la fel de mare, însă al dracului de remarcabilă.

Salonașul era înghesuit și întunecat, focul ardea liniștit cu o flacără aurie ce cuprinsese un buștean în întregime. Am tras un fotoliu micuț în fața șemineului și mi-am ridicat picioarele pe unul dintre brațe. Auzeam în jurul meu toate sunetele discrete și obișnuite ale vieții moderne: torsul slab al frigiderului de la subsol, zumzetul și bâzâitul centralei care făcea focul din șemineu să pară mai degrabă un moft decât o necesitate și zgomotul mașinilor care treceau din când în când pe stradă.

Dar, dincolo de toate aceste sunete, se întindea liniștea adâncă a nopții scoțiene. Am rămas cu totul nemișcată, căutând-o. Trecuseră douăzeci de ani de când nu o mai simțisem, însă puterea mângâietoare a întunericului era încă acolo, cuibărită între munți. Am băgat mâna în buzunarul halatului și am scos hârtia împăturită – o copie a listei pe care i-o dădusem lui Roger Wakefield. Era prea întuneric pentru a o putea citi la lumina focului, însă nu aveam nevoie să disting numele. Am despăturit hârtia pe genunchiul meu acoperit cu mătase și am rămas privind fără să discern rândurile ininteligibile scrise la mașină. Mi-am plimbat încet degetul peste fiecare rând, murmurând pentru mine însămi toate numele înscrise, ca într-o rugăciune. Ei aparțineau nopții reci de primăvară mai mult decât mine. Cu toate acestea, am rămas cu privirea îndreptată spre flăcări, lăsând întunericul de afară să umple cotloanele goale din mine.

Și rostindu-le numele ca și cum i-aș fi invocat, am făcut primii pași în urmă, traversând întunericul pustiu unde mă așteptau.